

ναχά ὑψωμένη τῇ γροθιά της νὰν τῇ γίξει κεῖ ποῦ πρέπει καὶ κεῖ ποῦ συφύρνει νὰ πέσει.

Μὰ ἡ δική μας ἡ Ἐπαναστάσις εἴτανε βιαστική καὶ ἀμελέτητη, δίχως ὀρισμένο πρόγραμμα καὶ δίχως γενικώτερο σκοπὸν. Ἐπαναστάτισσε μοναχὰ μιὰ τάξιν καὶ οἱ ἄλλες τάξεις, ἡ ἀπὸ φόβου ἡ ἀπὸ τὸ Ρωμαϊκὸν «ὅς δούμε τί θὰ κάμουνε καὶ αὐτοί;» ἀνοίξανε πύχην τὸ στόμα τους, ὅχι γιὰ νὰ διαμαρτυρηθοῦν ἢ γιὰ νὰ ζητήσουν καὶ αὐτὲς τὸ δικίον τους, μὰ γιὰ νὰ φωνάξουνε Ζήτω!

*

Ο ΜΠΑΜΠΟΥΛΑΣ αὐτὸς ποῦ λέγεται «Στρ. Σύνδεσμος» δὲν μπορεῖ νάναί κορακοζώητος. Μιὰ μέρα θὰ λείψει. Μὰ δὲ μᾶς λέτε, σὰ λείψει αὐτὸς ὁ μπαμπουλᾶς, τί ὁρὸμο θὰ τραβήξει ἡ Βουλὴ;

Θὰ κολατσεῖτε καὶ μονάχ' ἐν τὸ φανταστέτε πὼς ἡ Βουλὴ μας μπῆκε ἢ θὰ μπῇ σιγὰ σιγὰ στὸν ἴσιον ὁρὸμο καὶ εἰ θὰν τῆς χρειάζεται μπαμπουλᾶς πιά. Ἡ συζήτηση γιὰ τὴν ἐκλογικὴν περιφέρειαν θὰ σὰς ἀπέλπισε πὼς μπορεῖ νὰ γίνῃ τῆς θάμα στὶς μέρες μας καὶ στὸν τόπο μας. Ὁ κάθε βουλευτὴς κοίταξε πὼς νὰ φυλάξῃ τὴν κόκα του. Κι ἔσ' τὸ τέλος ἀναγκαστήκανε νὰ ψηφίσουν τὴν «εὐρεία ἐκλογικὴν περιφέρειαν», ὅς ἔφεται γι' αὐτὸ ὁ «Στρ. Σύνδεσμος». Αὐτοὶ οἱ ἔρροι δὲ φταῖνε καθέλου.

*

ΩΣΤΟΣΟ γιὰ μᾶς, πλατιά, στενὴ καὶ στενόμακρη, τὸ ἔξο κάνει. Κανένα κέρδος ἀπὸ τὸ στένεμα ἢ ἀπὸ τὸ ἄπλωμα. Στὴ στενὴ ἐκλογικὴν περιφέρειαν μποροῦσαν καὶ πετυχαίναν καὶ μικροὶ κοματάρχες. Στὴν εὐρεία θὰ πετυχαίνουν μόνο οἱ μεγάλοι. Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ κέρδος. Μὰ λέτε νάναι καὶ τόσο σημαντικόν;

Σὰ δὲν μπορεῖτε νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξετε πὼς οἱ μεγάλοι κοματάρχες εἶναι (γιὰ τὴν πολιτικὴν μιλοῦμε καὶ ὅχι γιὰ τὰ τοῖμα) ἡθικώτεροι ἀπὸ τοὺς μικροὺς καὶ σὰ δὲ φροντίζετε νὰ δώσετε καμιά τέτια πολιτικὴν μόρφωση στὸ λαόν, ὥστε νὰ ξεχωρίζῃ καὶ νὰ ἐκλέγῃ τοὺς καλύτερους, μιὰ τρύπα πάλι στὸ νεστὸ κάνατε μὲ τὴν εὐρείαν σας, ποῦ θάναγκαστεῖτε νὰ τὴν ξεναστενέψετε αὐριο μεθάριο πάλι.

Ράβε ξύλωνε δουλιὰ νὰ μὴ σὺ λείπει. Δὲν ἀξίζει νὰ κεντηθοῦν αὐτὰ τὰ λόγια πάνου στὴ σημαία τῆς Ἐπαναστάσεως;

*

ΝΑ μὴν τὰ ξερομασάμε. Ἐνα λείπει ἀπὸ τὴν κηρυγμένη μας (τὴν Ἐπαναστάσιν δᾶ). Ἡ παληκαριά. Ἀς εἶναι. Ἐνας Τυπάλδος μοναχά... Μὰ αὐτὸς εἴτανε προδότης καὶ πῆγε, τζάνουμ, νὰ κάψῃ τὰ καράβια μας.

Λοιπὸν ποῦ λέτε οὕτε ὑποψία παληκαριάς. Κι ἀποδείχτηκε θεοφάνεια τὴν Τρίτῃ τὸ βράδι μέσθ' ἐπὶ Βουλῇ. Κεῖνοι ποῦ πολέμησανε λυσσαλέα τὸ νομοσχέδιον τῆς εὐρείας, τὰ χρειαστήκανε μὲν ψιθυρίστικα πὼς ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοὶ μπήκανε μέσθ' ἐπὶ Βουλῇ. Καὶ τὸ Καν-

πετανάτο, ἀπὸ τὴν ἄλλῃ μερίδι, μόνο ἓνα σοῦ! ἰ! ἔβγαλε, καὶ αὐτὸ σιγὰ σιγὰ, καὶ πῆγε καλὰ τω.

Κι ὅμως σὲ κάποια Βουλὴ κάποτε (ὅχι στὴ δική μας, γιὰ τὸ νομὸν τοῦ Θεοῦ!) εἶπαν οἱ βουλευτὰδες στὸ στρατὸ «ἐλάτε βγάλτε μας μὲ τὴν μπαγιονέτα ἀπὸ ὧς μέσθ'» καὶ ὁ στρατὸς τοὺς τὴν ἔκαμε τὴν χάριν ποῦ τοῦ ζητήσανε.

Μὰ δὴ φοβέται ὁ Γιάννης τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸ Γιάννη.

*

ΣΤΗΝ «Πατρίδα» τοῦ περασμένου Σαββάτου δημοσίευσεν ὁ κ. Λυμπερόπουλος ἓνα φωτεινὸ καὶ στοχαστικὸν ἄρθρον μὲ τὸν τίτλον «Τὰ πανεπιστημιακὰ νομοσχέδια τῆς Κυβερνήσεως», ποῦ δὲν ξέρομεν ἂν ἔδειξαι νὰν τὸ μελετήσῃ ὁ κ. (ἀναμνηστικὸς καὶ λόγιος) τοῦ) Ἰ. Πουργῆς τῆς Παιδείας. Ὁ κ. Λυμπερόπουλος ποῦναι ὀφηγῆται τῆς Παθολογίας, ὅχι γιὰ τοῦτο, καὶ διδάσκει, μὲ πυκνὸν πάντα ἀκροατήριον, καὶ ἐπὶ Πανεπιστήμιον καὶ ἐπὶ Πολυτεχνικῇ, προτείνει νὰ ἐκλέγονται καθηγητὲς ἐπὶ Πανεπιστήμιον, ὅχι ὅσοι ἔχουν ἐκδόσει μόνο ἐπιστημονικὰ συγράμματα, μὰ καὶ ὅσοι διδάσκουν ὡς ὀφηγῆται ἐπὶ Πανεπιστήμιον καὶ ἔχουν τὸ χάρισμα νὰ ξέρουνε νὰ διδάξουνε. Γιατί, καθὼς πολὺ σωστὰ παρατηρεῖ ὁ κ. Λυμπερόπουλος, μπορεῖ νάναι κανεὶς καλὸς συγγραφεὺς μὰ ὅχι καὶ καλὸς δάσκαλος, καὶ τότε οἱ μαθητὲς τοῦ δὲν ἔχουνε νὰ ὠφεληθοῦν καὶ πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν σοφίαν τοῦ.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ κ. Λυμπερόπουλου εἶναι πὼς θὰν ἀδιδάξῃ καμιά θέτη ἐπὶ Πανεπιστήμιον νὰ γίνῃται ὁριστικὸς διαγωνισμὸς καὶ νὰ τὴν παίρνῃ ὁ καλύτερος.

ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ

Τὴ βρεφικὴ σου σὺν πρωτάκουσα φωνή,
Γλυκὴ καὶ ἀγνωρίστη ἁρμονία,
Σὺν κατὶ ἀνεχτίμῳ, ξεχωριστῷ,
Σὺν κάποιαν ὑπερδόσῳ μελωδία.

Μοῦ φάνηκε σὺν τὸ ἐκλεπτὸ καὶ ἀτέλειωτο,
Καί, ποῦ αἰώνια θὰ ζῇ καὶ δὲ σβύεται,
Χιλιόπαλμο, γλυκὸ καὶ ὀνειρεντὸ μαζί,
Γυνεὶ μὲ τὴν ψυχὴν πρωταγορεύεται.

Καὶ σὺν πρωτάκουσα τοῦ πόνου τὴ φωνή,
Τοῦ πόνου σου, ποῦ σ' ἔσβυσε—ὠμίμενα!—
Σὺν σὲ θώρηκα—σὲ ἀκριβέ;—νὰ σπαρταρῇς,
Μὲ τὰ μάτια σου ἀνέφραστα, σβημένα.

Σὰ νύμμοιζε τοῦ μαύρου πόνου σου ἡ φωνή,
Μὲ τὸν Πόνον τὸν Αἰώνιον, τὴ λαχτάρα,

Ποῦ δὲν πεθαίνει, ὅπως πέθανες ἐσύ,
Μὰ βασιλεύει ἀκοίμητος, κατὰρα!

Ἀντίκρουσα τὸν ἀγκαθένιον Γολγοθᾶ,
Ποῦ αἰώνια θὰ βαστάῃ σταυρωμένη
Τὴν Ἀνθρωπότην, πάντα σκιάβα τοῦ κοημοῦ,
Κουρελλιάρα, ταπεινὴ, ξεμωραμένη.

ΕΙΡΗΝΗ Α. ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Φαίνεται πὼς, ἂ θέλουν οἱ Ἀθηναῖοι, τὸ φετινὸν χειμῶνα θάχουμε θέατρο τῆς προκοπῆς στὴν Ἀθήνᾳ ὅξω ἀπὸ μπακάλικους ὑπολογισμοὺς καὶ ἀπὸ ἀσυνείδητα καλοπιάσματα τοῦ λαϊκοῦ γούστου.

Τὸ «Πανελλήνιον» μὲ διευθυντὴν τὸν κ. Θωμᾶ Οἰκονόμου, σώνει λίγο νὰ ἐποστηριχθῇ ἀπὸ τὸ κοινόν, καὶ θάναί τὸ θέατρο ποῦ θὰ τιμήσῃ τὴν πρωτεύουσαν καὶ θὰ μᾶς ἀποζημιώσῃ γιὰ τίς καλοκαιριτικὰς ἀηδίες.

*

Ἀρχίνης τὸ περασμένον Σάββατον μὲ τὸ ἔξοχο ἔργον τοῦ Μαξίμου Γκόρνου «Στὸ Βυθόν». Τὸ πρῶτον βῆμα τοῦ μᾶς ἀπέλειψε γιὰ τὸ κοινόν μας. Τὸ ἔργον εἶναι ἔξοχον κάθε πρόσωπον τοῦ ἔργου καὶ ξεχωριστὸν δράμα κάθε λέξη τοῦ διαμάντι κάθε σκηνὴ καὶ μπαλταδιὰ γερὴ κατὰ τῆς κοινωνικῆς σαπίλας καὶ τῆς ἀδικίας τῆς ζωῆς. Παίχτηκε ὑπέροχα ἀπὸ τὴν καλλιτέχνιδαν κ. Νίτσα Μουστάκα ἴσαμε τὸν πῦρ πρῶτον τοῦ παρὸν ἡθοιοῦ, τὸν κ. Ράβι, ποῦ σ' αὐτὸ τὸ ἔργον πρωτοβγήκε στὴ σκηνή, ὅλοι καλοὶ, ὅλοι στοὺς ῥόλους τοὺς μέσθ', γιατί εἶχανε διδαχθῇ ὅλοι ἀπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου—τὸ μόνο δᾶ σκηρικὸν δάσκαλον ποῦ ἔχουμε—καὶ εἶχανε διδαχθῇ ἔτσι ποῦ νὰ φαίνεται πὼς ὁ ἴδιος ὁ κ. Οἰκονόμου παρασταίνει στὴ σκηνή.

Στὸ ἔργον αὐτὸ ὁ κ. Κορτογιάννης, ποῦ παίζει ἴσαμε τώρα σὲ Γερμανικὸν θέατρο, ζωντανέψῃ ἀληθινὰ τὸν «ἀλκολικὸν ἡθοιοῦ»—ἔσαν ἀπὸ τοὺς δυσκολώτερον τύπους ποῦ βρίσκονται στὸ ἔργον τοῦ Γκόρνου.

*

Καλὸ λοιπὸν τὸ ἔργον, καλὴ καὶ ἡ ἐκτέλεσις, μὰ ὅχι τόσο φέρον καὶ τὸ ἀκροατήριον, γιατί δὲν τὰ κατάργερα νὰν τὸ πολυνώσῃ τὸ ἔργον, νὰ μπεῖ μέσα στὴν οὐσία του, νὰντιερῇ τὴν ψυχὴν του.

— Σώπα, σώπα, Χρυσούλα! Δὲν εἶμαι κακός, τὸ ξέρεις... Σώπα!

— Ναί, ναί, τὸ ξέρω.

Κ' ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια, σὺν ἄψυχον κορμί, καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ κλαίει—χωρὶς φωνή, χωρὶς θόρυβον, χωρὶς νὰ σαλεύει. Ἐτσι καὶ κάποια δένδρα ποῦ πληγώνουν ξυλοκόποι ἀρχίζουν εὐτὺς τὸ βουβὸ κύλιστον κλάμα.

Ἡ παιδιακήσια χαρὰ τῆς Ἀνοῖξης ἔμπαινε τώρα μαζὶ μὲ τὴν δύσιν, ἀπὸ τὸ παράθυρον. Τὰ μαλλιά τῆς Χρυσούλας γελάσανε ὡς ἔπεσαν ἀπάνω τοὺς χαδευτικὰς ἡ δύσιν. Ἐνα βάρος ἔλιωσε καὶ χύθηκε μαζὶ μὲ τὰ δακρυὰ καὶ χάθηνε. Κι ἀλάφρωσε τὸ στήθακι τῆς Χρυσούλας καὶ ὁ λαιμὸς τῆς ξεπλάνταξε καὶ τὰ λόγια ξεχειλούσανε τώρα ἀπὸ τὴν καρδίαν καὶ φτάνανε στὰ χεῖλια καὶ πέφτανε ἡσυχᾶ, ἡσυχᾶ, σὰ μελὶ ποῦ στάζει.

— Σ' ἀγαπῶ. Δὲν ξέρω τίποτ' ἄλλο. Δὲν ἔχω ἐγὼ, δὲν ἔχω θέλησιν, δὲν ἔχω περητάνεια καὶ ντροπὴ! Κλαίω καὶ γελῶ καὶ πεθαίνω χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ ξέρω τί κάνω. Κλαίω ὅταν μοῦ λείπεις καὶ εἶσαι μοζὶ τῆς καὶ ἐξαγρυπνῶ καὶ φωνάζω. Κι ὅταν σὲ νοιώσω ἀπὸ μακριὰ νᾶρχεσαι κουρασμένος, θάβελαν νὰ πέσω ὅλη καὶ ν' ἀπλωθῶ

στὸ κατώφλι μαλακά, γιὰ νὰ πατήσεις καὶ νὰ περάσεις. Βλέπεις, ἐγὼ δὲν εἶμαι τίποτα. Ἐνα παιχιδάκι ντελικάτο καὶ εὐκολόσπαστον εἶμαι μέσθ' ἐπὶ χεῖριά σου. Ἐγὼ εἶμαι ἓνα πράγμα ποῦ κλαίει, γελά, σπαταλεῖ καὶ δίνεται.

Εἶχε ἀγκαλιάσει τὰ πράγματά του καὶ παραμιλοῦσε. Ἡ κορδέλα ἡ οὐρανία τοῦ κεφαλιοῦ τῆς εἶχε πέσει καὶ τὰ μαλλιά τῆς εἶχανε λυθεῖ. Ἡ ζεστασιά τοῦ κορμιοῦ τῆς ἀγκάλιαζε καὶ ζέσταινε τὸ κορμί τοῦ Ὁρέστη καὶ τὸν ἔκανε νὰ νοιώθῃ μιὰ ἡδονικώτατη σωματικὴν εὐτυχίαν.

— Σώπα, Χρυσούλα! Μὴ μιλεῖς ἔτσι! Μὴν κλαίς! Σώπα!

Ἐσκύψε καὶ τὴν χάδεψε. Τὸ ἐγὼ τοῦ ὅλο ἀναγέλλιαζε ἀπὸ τὴν εὐχρηστίαν. Πόσο γλυκὰ καὶ ἡδονικὰ σπαρταροῦνε τὰ σφαχτάρια μέσα στὰ χεῖριά τοῦ σφαχτή! Καὶ πόσο γλυκόπιστον εἶναι τὸ αἷμα τὸ ζεστὸ τῶν ἀνθρώπων ποῦ μᾶς ἀγαποῦνε!

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, Ὁρέστη, δὲν ξέρεις.

Ὁ Ὁρέστης χαμογελοῦσε ἀποπάνω τῆς καὶ τῆς χάδεψε τὰ μαλλιά. Ὡ! πόσο ἡδονικὸν εἶναι τὸ τρίψιμον τῶν ψυχῶν ποῦ γκριμίζονται καὶ σποῦνε, ὅταν καταδεχτοῦμε ν' ἀπλώσουμε τὸ χεῖρ μας καὶ νὰ τίς σπρώξουμε λίγο!

— Δὲν ξέρεις ἐσύ, δὲν ξέρεις. Θυμᾶσαι ἐκεῖ πέρα στὴν Πατρίδα μας ποῦ τηγαίναμε στὴν ἐξοχὴν ὀλομόναχοι καὶ κυτᾶμεθα θαμνωμένοι ἀπὸ τὸν ἥλιον τὴν πόλιν καὶ τὴν πολλὴν εὐτυχίαν, τὰ βουὰ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ σπαρτὰ καὶ τὴν ἀγάπην καὶ ἔτρεχες ἐσύ μπροστὰ μου καὶ ἔπιανες τίς μὲν πεταλούδιτσες γιὰ νὰ τίς καρφώσεις στὴν συλλογὴν σου; Κ' ἐγὼ τίς λυπόμουναν κατὰκαρδὰ. Σοῦ τῶλεγα καὶ σὺ γελοῦσες—θυμᾶσαι; θυμᾶσαι;

— Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι!

(Ὁ ἥλιος ὁ ἑλληνικὸς γέμισε τὰ μάτια, τὰ μαλλιά, τὰ χεῖριά τοῦ Ὁρέστη. Ὡ! τὰ βουὰ καὶ τὰ σπαρτὰ καὶ ἡ θάλασσα! Καὶ ἡ ἀγάπη ἐκείνη!)

— Θυμοῦμαι! Θυμοῦμαι!

— Ἡ ψυχὴ μου, Ὁρέστη, εἶναι καὶ μένα μιὰ πεταλούδιτσα μὲν, ποῦ τὴν τρυπᾷ πέρα καὶ πέρα—σὺν καρφίτσα—ἡ ἀγάπη σου...

Τὰ γόνατα τοῦ Ὁρέστη εἶχανε ζεστὰ ἀπὸ τὸ κορμί τῆς Χρυσούλας. Ἐστερὰ ἀπὸ τὰ μαρτύρια τοῦ νοῦ του, τὰ λόγια καὶ τὰ χεῖδια τῆς Χρυσούλας, τοῦ χύνανε μιὰν ἀπολαυτικώτατην, ἀνκατα-χρηστικὴν εὐτυχίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

Πέτυχε το έργο, μά δεν πέτυχε και το ακροατή-
ριο· κι αυτό είναι το απελπιστικό. Ωστόσο το απελ-
πιστικώτερο είναι πως μερικοί δικοί μας θεατροβιο-
μήχανοι, από συναδερφική αντιζηλία(!), θεωρού-
σανε στα διαλείμματα και φωνάζανε πως τέτια έργα
δεν είναι για το κοινό μας!

Φυσικώτατο. Μά ίσως ίσως αυτό αγωνίζεται να
καταφέρει κι ο κ. Οικονόμου, αν κάπως βοηθηθεί.
Να μᾶς ετοιμάσει δηλ. ένα κοινό που νᾶναι για
τέτια έργα.

ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΣ *)

Α

ΣΑΜΟΘΑΚΙΤΙΚΟΥ ΜΥΘΟΥ ΔΟΓΜΑΤΙ

Ἦνέ που οὐρανὸν ἤγειρεν ἡ πύξ τοῦ χάουδα δὴ πόρτα
κούρου κῆ δὴ χάουδα δὸν γιό της καταάτη.

— Ὡ γιέ μ' ἀδοντοχρονιστή, ξηπατοφαρμηλῆτη,
κάμεις μονάδες ἄως πηδιά, γυντοῖκες ἄως ἄδοιοι,
τούτη δὴ γὰ πὺν γήγρηκο τί θέ νά τὴν ἐκάνοι;
Βάνου δ' νά φά, δὲ γένητη, βάνου δ' νά πῆ δὲ
πίνει,

σιώωνου δὴ σιώωμ' ἐπ' ἀργολιό, σιδόν' ἀπὸν βη-
λόνη,

βάνου δὴ ν' ἀπουχομηθῇ, κῆ γύνους δὲ δὴ παίρνει,
γνένη σιάατα νά διαβῇ κῆ δόμου νά πηγαίνῃ...

Ἔχειν τοῦ σπύτι το' ἀνοιχτό κῆ τὰ ψωμά σδὸν
φούρου,

ἔχει κῆ τοῦ μονὸ πηδὶ σ' τὴ κούρτα νά κοιμάτη.

Β

Ο ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΣ ΝΙΟΓΑΜΠΡΟΣ

Ἔνα πουλὶ θαλάσσιον κι ἄλλο πουλὶ βουνήσιο,
ἐπὰ σὲ πέτρα κάθονταν σὲ ριζιμὸ λιθάρι,
βαστοῦσαν καὶ στὰ νύχια τοὺς χαρτί καὶ καλομάρι,
τὸ καλαμάρι ἔγραφε καὶ τὸ χαρτί μολόγα:

-- Ὅπ' ἔχει ἀντρα σὶν ξενιτὰ νά μὴ τὸν ἀπαντέχη.

Ὅλες οἱ νῆς τ' ἀκούσανε κι ὅλες μαῦρα φορέσαν...

Τ' ἀκούει καὶ μὴ δμορφη, μὴ νεοπαντρεμένη,
μαζεύει πέτρες σὶν ποδιὰ καὶ πέτρες εἰς τὰ χέρια
τῆ θάλασσα πετροβολᾷ!.. τῆ θάλασσα σκοτώνει!

— Ἀνάθεμά σε θάλασσα καὶ πυροκυματοῦσα

ἀπ' ὀπνίξες τὸν ἀντρα μου, ἀδέρφια καὶ ξαδέρφια...

— Τί φταίω γὼ ἡ θάλασσα ἡ πυροκυματοῦσα;

φταίνον οἱ πρῶτοι μαγαγγοὶ ποὺ φκιάναν τὰ καράβια
καὶ ξενιτεύονται οἱ νοὶ κι ὅλα τὰ πηλικάρια!

Γ

Νάχα τὰ ρούχα ἡ πὸ κλαδί, παπούτσια ἡ πὸ τ' ἀγκάθι,
ν' ἀνέβαινα νά λόγιαζα τὰ ἰδικά σου πάθη!

Νάταν τὰ στήθη σου γυαλί, νάβλεπα τὴν καρδιά σου,
σάν τί καημὸ καὶ φλογισμὸ ἔχουν τὰ σωθικά σου

Ποιὸς εἶτανε ποὺ τῆριζε τὰ κόρβια στήν ποδιὰ σου
κι ἀνάψανε καὶ κήσαν μέσα τὰ σωθικά σου;

*) Σ. τ. Ν. — Τὰ τραγούδια αὐτὰ μᾶς τᾶδωσε ὁ φίλος
κ. Ζήν. Λεγάκης. Τὰ πρῶτα εἶναι γραμμένο ὅπως τραγου-
δεῖται στὸ νησί.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΡΑΜΑΣ

ΟΙ ΛΟΞΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΟΠΟΙ

Πουλιέται στὰ γραφεῖα μας (δρ. 2).

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 31 Δεκεμβρίου
1909 τιμᾶται ἀντὶ μῆδς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ:

ΜΕΓ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	25,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	5,000
3 Κέρδη	»	1,000
118 Κέρδη	»	100
537 Κέρδη	»	50

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 225,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημοσία ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διευθυντοὺς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν
ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Οἱ «Φυλλάδες τοῦ Γεροδήμου» θὰ ξαναρχίσουν ἀπὸ
τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς. Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο θὰ μπεῖ
καὶ ἡ συνέχεια τῆς «Σαμοθράκης» ποῦμενε δὲξ τούτῃ τῇ
φορᾷ.

— Ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια λάβαμε τὸ καινούριο δῶμα
τοῦ εἰλίου Σκίτη «Ἡ νύχτα τῆς Πρωτομαγιάς» ποὺ πρῶ-
τοτυπώθηκε στὸ «Σεράπειον» καὶ ἀπὸ καὶ τραβήχτηκε σὲ βί-
βλιον. Καὶ ἡ ἐκδοσις αὐτῆς τοῦ «Σεράπειου» εἶναι καλλι-
τεχνικώτατη καὶ πουλιέται 5 δρ.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Θ. Κουφ. Neuchatel. Στέλλουμε τὸ φύλλο. Ἡ
συντροφὴ ὅμως τῆς χρονιᾶς εἶναι 10 φρ. κι ὄχι 5.—κ. Ἀν.
Κατ. στὸ Chibin el Kom.—Λάβαμε τὴ συντροφὴ κ' ἐυ-
χαριστοῦμε. Στὸ σημερινὸ φύλλο δημοσιεύεται ὁ κατάλογος
μὲ τὰ βιβλία. Διάλεξε καὶ γράψε μας.—κ. Κ. Πιόλ. στὸ
Manchester. Λάβαμε τὴ συντροφὴ κ' εὐχαριστοῦμε.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο, δρόμος Ζήνωνα 2, πουλοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ
τὸ ἓνα καὶ 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἔξωτερικὸ τὰκόλουθα βι-
βλία:

Τὸ ΦΥΓΑΡΗ «Τὸ νεῖρο τοῦ Γιαννίρη» δρ. 1.—τοῦ
ΠΑΛΛΗ «Ἡλῖος καὶ Φαγγάρι» δρ. 1.—τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ
«Τὸ γλωσσικὸ μας ζήτημα καὶ ἡ εκπαιδευτικὴ μας ἀνα-
γέννησις» δρ. 1.—τοῦ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρω-
μοσύνης» δρ. 1, «Μαζώχτρα καὶ Βρουκέλαχα» δρ. 1,
«Μαλιὸ σκοποῖ» δρ. 2.—τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Τὸ
Ἀνεγέρμητο» δρ. 1 καὶ «Οἱ Πετροχάρηδες» (δράματα) δρ.
1.—τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ ἱταλικά καὶ τὰ καινούργια»
δρ. 1 καὶ «Οἱ λοεὶ στρατοκόποι» δρ. 2.—τοῦ Γ. ΑΒΑ-
ΖΟΥ «Ἡ ματιὰ» δρ. 1.—τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Ζωντανὸι καὶ πεθαμένοι» δρ. 1, «Ὁ Ἀσπὸς» δρ. 1 καὶ
«Οἱ Ἀλυσίδες» δρ. 2 (δράματα).—τοῦ Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ
«Ὁ Μένι» Ἀλεξάνδρος δρ. 1.—τοῦ Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ «Γραμ-
ματικὴ τῆς Ρωμαϊκῆς γλώσσας» δρ. 3 καὶ «Ἀπὸ τοὺς θρύλ-
λους τῶν αἰώνων» δρ. 1.—τοῦ ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ «Τὰ
Ῥαῖα» Α' Τραγούδια τῆς ἀκροατικῆς δρ. 2. Β' Τραγού-
δια δρ. 2.—τῆς κ. ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟ-
ΣΚΟΥ «Ὁ ἀνθρώπινος μηχανισμὸς» χρυσόδεμένος δρ. 1 1/2
καὶ φρ. γρ. 2 γιὰ τὸ ἔξωτερικόν.—τοῦ ΓΑΔ «Μαρτύρων καὶ
ἡρώων αἷμα» δρ. 2.—τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Ἀθήνη καὶ Χλόη»
(μετάφρ. Βουτιερδῆ) δρ. 1.—τοῦ ΕΥΡΙΠΙΔΗ «Ἡ Μή-
δεια» (μετάφρ. Περγαλῆ) δρ. 1.—τοῦ ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ
Αἴας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερῆ) δρ. 1.—τοῦ Γ. ΜΑΡ-
ΚΕΤΗ «Πλουτολογία» δρ. 1, «Τὸ δασμολογικὸ ζήτημα στὴν
Ἀγγλίαν» λεπτὰ 50.—τῆς κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ
«Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ Σαλονίου» δρ. 1.—τοῦ Γ. ΣΚΛΗ-
ΡΟΥ «Τὸ κοινωνικὸ μας ζήτημα» λεπτὰ 50.—τοῦ ΠΑΙΔ.
Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ «Ὁ Προσκυνητὴς» δρ. 1.—τοῦ ΣΚΙΠΗ
«Ἡ Μεγάλη Ἀδρα» δρ. 2.—τοῦ ΜΙΥΡΟΥΔΗ «Μικρὰ
τραγούδια».—τοῦ ΝΙΚΟΥ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ «Τὰ ἀγριο-
λόλουδα» δρ. 1.—ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΔΗ «Γλῶσσα καὶ
Ζωή» δρ. 2.—ΒΑΡΒΕΝΤΗ «Ἀδελφὰ καὶ Ζωή» δρ. 1 καὶ
«Ἀἱ τοὶ καὶ Ἀδελφὰ» δρ. 1.—ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «Ἀ-
λήθεια καὶ Ψέμμα» δρ. 1 καὶ «Μαρία Πενταγώνισσα»
(δράμα) δρ. 1.—ΚΩΣΤΑ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ «Μο-
σκιές» δρ. 1.—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ «Μπουμπου-
κία» δρ. 1.—ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ «Βλάχικα τρα-
γούδια» δρ. 2.—ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ 3 μπάλαντες

γιὰ πᾶν 1 δραχμὴ ἢ μᾶ.—ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ «Τὰ τρα-
γούδια τοῦ Ἀπρίλη» ἔρ. 2.—Ζ. ΦΥΤΙΑΔΗ «Δίχως ἀκρο-
γιάλι» δρ. 1, «Χτισμένο στὸν ἄμμο» δρ. 1, καὶ «Νίτσα»
δρ. 1.—Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗ «Ἑλληνιστὶς καὶ Ἰσοτί-
λεια» τόμ. 2, δρ. 5.

Τὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» στέλλει τοὺς συνδρομητάς
τοῦ Ἐξωτερικοῦ 5, τὴ βιβλία τοῦ ζητήσανε στίς τιμὰς ποὺ
τὰ πουλοῦνε τὰ βιβλιοπωλεῖα, δίχως παραπανιστὸ ἔξοδο,
ἐξὸν τὰ ταχυδρομικά.

Τόμοι περασμένοι τοῦ «Νουμά» (ἐξὸν ἀπὸ τὸν πρῶτον
ποὺ δὲν ὑπάρχει κανένα τοῦ ἀντίτυπου) πουλοῦνται δρ. 12
ὁ ἓνας γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. γρ. 12 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματία

Τροποποιηθεῖς τῆς κλίμακος τῶν τόκων τῶν εἰς τρα-
πεζικὰ γραμματία νέων ἐντόκων καταθέσεων ἐν ὅψει ἢ
ἐπὶ προθεσμίᾳ, δηλοποιεῖται. ὅτι ἀπὸ 15 Ἀπριλίου 1909
ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος δέχεται παρὰ τὴν
Κεντρικὴν Καταστήματι καὶ τοῖς ὑποκαταστήμασιν
αὐτῆς καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματία ἀποδοτέας
ἐν ὅψει ἢ ἐν ὁρισμένῃ προθεσμίᾳ ἐπὶ τόκῳ.

1) 1 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς ἐν ὅψει ἀποδοτέας
καταθέσεις μέχρι ποσὸς δρ. 10,000, πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ
τούτου τοῦ τόκου ὁριζομένου εἰς 1 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος μέχρι
50,000 δραχμῶν πέραν δὲ τοῦ ποσοῦ τούτου εἰς 1 1/2 τοῖς
0/0. Αἱ καταθέσεις αὗται γίνονται δεκταὶ καὶ εἰς ἀνοικτὰς
λογαριασμὸν παρὰ τοῦ ὁριζομένου τῆς καταθέτης ἐπιβάρυντος λογα-
ριασμοῦ καὶ βιβλιαρίου ἐπιταγῶν.

2) 2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις ἀποδοτέας
μετὰ 6 μηνῶν τοῦλάχιστον.

3) 2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀπο-
δοτέας μετὰ 6 μηνῶν τοῦλάχιστον.

3) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδο-
τέας μετὰ τέσσαρα ἔτη τοῦλάχιστον.

4) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος, διὰ τὰς καταθέσεις τῆς ἀποδοτέας
μετὰ πέντε ἔτη τοῦλάχιστον ὡς καὶ διὰ τὰς πέρα τῶν
πέντε ἐτῶν ἢ τὰς διαρκεῖς.

Καταθέσεις εἰς χρυσόν

Δέχεται ἐπὶ ἐντόκους καταθέσεις εἰς χρυσὸν ἢ εἰς
εἰς φράγκα καὶ λίρα Ἀγγλίας, ἀποδοτέας ἐν ὁρισμένῃ προ-
θεσμίᾳ ἢ διαρκεῖς ἐπὶ τόκῳ:

1) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 6 μηνῶν τοῦλάχ.

2) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 1 ἐτους »

2) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 2 ἐτῶν »

3) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 3 ἐτῶν »

4) 1 1/2 τοῖς 0/0 κατ' ἔτος διὰ τὰς καταθέσεις 4 ἐτῶν »

Αἱ ἐμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ'
ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ἐνεχυραστικᾷ ἢ ἀνώνυμοι.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι ἐμολογιῶν πληρώνονται

παρὰ τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ εἰσόδῃ τοῦ κατα-
θέτου ἐν τοῖς ὑποκαταστήμασι τῆς Τραπεζῆς εἰς τὸ αὐτὸ
νόμισμα εἰς ἔξιμιστον ἢ κατάθεσις.

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΗΜΑΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Καλλιτεχνικὴ ἐκδοσις τοῦ «Σεράπειον» τῆς
Ἀλεξάνδρειας, μετὰ τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.

Πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπειον»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Γιὰ τοὺς συνδρομητάς τοῦ «Σερά-
πειον» καὶ τοῦ «Νουμά» φρ. 3.